

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie ze skargi E. S. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 6 lutego 2007 r., sygn. akt IV Ca (...),
wydanego w sprawie

z wniosku E. S., P. S., J. S., D. S., D. S., M. S. i C. S.

przy uczestnictwie J. G., R. G., L. G. i J. G.

o rozgraniczenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 września 2008 r.,

1) odrzuca skargę;

2) zasądza od E. S. na rzecz J. G. i R. G. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać między innymi uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy (pkt 4) oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (pkt 5).

Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaganie jest spełnione jeżeli skarżący złoży oświadczenie, że szkoda wystąpiła, wskaże jej rodzaj i rozmiar oraz wykaże że jest ona następstwem wydania zaskarżonego orzeczenia, a także powoła lub przedstawi dowody albo inne środki uwiarygodniające jego twierdzenia w tym przedmiocie (porównaj między innymi

postanowienie z dnia 11 sierpnia 2005 r. III CNP 4/05, OSNC z 2006 r., nr 1, poz. 16). Rozpoznawana skarga nie spełnia powyższego wymagania bowiem nie wskazano w niej rozmiaru (wysokości) szkody ani dowodów lub okoliczności uwiarygodniających twierdzenie skarżącego o spowodowaniu szkody przez wydanie zaskarżonego orzeczenia.

Nie zostało także spełnione wymaganie określone w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., bowiem skarżący nie wykazał, że wzruszenie zaskarżonego postanowienia w drodze skargi kasacyjnej nie było i nie jest możliwe. Wskazanie przezeń, że zaskarżone postanowienie Sądu drugiej instancji dotyczące rozgraniczenia nieruchomości nie podlegało zaskarżeniu skargą kasacyjną ze względu na wartość przedmiotu sprawy, pomija regulację art. 519¹ § 1 k.p.c., przewidującego dopuszczalność skargi kasacyjnej w sprawach o rozgraniczenie niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. odrzucił skargę, a na zawarty w odpowiedzi na skargę wniosek pełnomocnika uczestników postępowania J. G. i R. G. zasądził na ich rzecz koszty postępowania na podstawie art. 98 w zw. z art. 424¹² oraz art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.